

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **PLP INVEST Moravia s.r.o.**, se sídlem Zaoralova 1901/1, Brno, zast. Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem, se sídlem Lidická 960/81, Brno, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2020, č. j. 7497/1.30/19-3, sp. zn. S9-2019-404, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 2. 2022, č. j. 62 Ad 2/2020-67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši celkem **4.114 Kč**, k rukám jejího zástupce Mgr. Vratislava Taubera, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj (dále jen „inspektorát“) rozhodnutím ze dne 15. 8. 2019, č. j. 21765/9.30/19-8, uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), kterého se měla dopustit tím, že umožnila výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1. a bodu 2. zákona o zaměstnanosti, neboť umožnila cizincům ukrajinské státní příslušnosti P. I. a I. I. výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah, čímž byl porušen § 89 zákona o zaměstnanosti, a dále tím, že umožnila výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti, neboť umožnila cizincům ukrajinské státní příslušnosti A. I. a S. S. výkon zaměstnání v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání, čímž byl porušen § 89 odst. 2 ve spojení s § 92 odst. 3 písm. b) a § 93 zákona o zaměstnanosti. Za to žalobkyni uložil pokutu ve výši 175.000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí inspektorátu potvrdil.

II.

[3] Proti napadenému rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud dal žalovanému za pravdu v otázce porušení § 89 zákona o zaměstnanosti umožněním výkonu nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1. a bodu 2. zákona o zaměstnanosti P. I. a I. I. Žalobkyně totiž nepředložila smlouvu prokazující existenci pracovního vztahu s uvedenými pracovníky, kteří navíc závislou práci pro žalobkyni vykonávali v rozporu s vydanými povoleními k zaměstnání (neodpovídal druh práce, místo výkonu práce ani zaměstnavatel).

[5] V souvislosti s porušením § 89 odst. 2 ve spojení s § 92 odst. 3 písm. b) a § 93 zákona o zaměstnanosti umožněním výkonu nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti A. I. a S. S. se však již krajský soud s posouzením žalovaného neztotožnil. Uvedené porušení mělo spočívat v tom, že A. I. vykonával pro žalobkyni práci na pracovišti Daikin Device Czech Republic s.r.o. v Brně a S. S. vykonával práci na pracovišti MAKRO Cash&Carry ČR s.r.o. v Brně, ačkoliv oba měli povoleno místo výkonu práce pro žalobkyni na adrese Jízdárenská 850, Hrušovany u Brna. Žalobkyně uvedené nijak nepopírala, ale doložila cestovní příkazy, kterými své zaměstnance v předemných dnech měla vyslat na pracovní cesty na výše uvedená pracoviště.

[6] Krajský soud shledal, že i když v pracovních smlouvách uvedených zaměstnanců nebyla smluvně možná vysílání na pracovní cesty, neznamená to, že tito zaměstnanci na pracovní cesty vysílání být nemohli. Odkázal na rozsudek tamějšího soudu ze dne 9. 4. 2020, č. j. 62 As 10/2018-44, v němž se již dříve zabýval právem zaměstnavatele vyslat zaměstnance - cizince na pracovní cestu, přičemž dospěl k závěru, že ani práce třídiče odpadů možnost vyslání na pracovní cestu nevyklučuje. Současně uvedl, že nemá důvod se od tohoto názoru odchylovat ani v projednávané věci. Z toho důvodu pak shledal žalobu důvodnou, neboť z rozhodnutí správních orgánů neplyne, že by se žalovaný či inspektorát blíže zabývali otázkou povahy vyslání zaměstnanců na pracovní cestu. Krajský soud také poukázal na to, že žalovaný dostatečně nerozvedl svou konstrukci o tom, jak souvisí absence formální provozovny žalobkyně v Hrušanech u Brna s faktickou změnou místa výkonu práce. Správní orgány tak dle krajského soudu pochybily, když nezkoumaly naplnění znaků pracovní cesty ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu.

III.

[7] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel namítá, že správní orgány neměly pochybnost o tom, že se v případě zaměstnanců žalobkyně A. I. a S. S. jednalo o výkon závislé práce v rozporu s místem

pokračování

výkonu práce. Správní orgány obou stupňů se přitom touto otázkou ve svých rozhodnutích zabývaly, a to na stranách 13 prvostupňového rozhodnutí a na straně 8 napadeného rozhodnutí. Stěžovatel uvedl, že právě neexistence provozovny žalobkyně v místě, které je uvedeno jako místo výkonu práce obou zaměstnanců v jejich povoleních k zaměstnání, jednoznačně vypovídá o tom, že v tomto místě nemohli práci vykonávat. Je tedy evidentní, že žalobkyně *a priori* počítala s jiným místem výkonu práce, než na jaké bylo zaměstnancům – cizincům vydáno povolení k zaměstnání. Z tohoto důvodu pak stěžovatel považoval zkoumání naplnění znaků pracovní cesty (jak mu je vytykáno v napadeném rozsudku) za zcela nadbytečné, neboť skutkový stav byl náležitě prokázán.

IV.

[9] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se ztotožňuje s krajským soudem. Argumentace stěžovatele ohledně nemožnosti vyslat zaměstnance na pracovní cestu vychází pouze z toho, že stěžovatel neměl provozovnu v místě výkonu práce. Z ničeho však dle žalobkyně nevyplývá, že by tito zaměstnanci nemohli v místě, kde byli kontrolováni inspektorátem, vykonávat práci.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud nejprve shrnuje pro věc podstatné skutkové okolnosti a právní základy projednávaného případu. Sporným je rozhodnutí inspektorátu ve výroku I. II., kterým byla žalobkyně shledána vinnou z přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se měla dopustit tím, že umožnila výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 2. zákona o zaměstnanosti, když umožnila dvěma zaměstnancům - cizincům výkon zaměstnání v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání, a to konkrétně v rozporu s místem výkonu práce.

[13] Oba zaměstnanci měli povolení k zaměstnání na pracovní pozici „*pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby)*“ s místem výkonu práce na adrese Jízdárenská 850, Hrušovany u Brna. Inspektorát však při kontrole zjistil, že A. I. vykonával pro žalobkyni práci na pracovišti společnosti Daikin Device Czech Republic s.r.o. na adrese Švédské valy 1227/2, Brno, a S. S. na pracovišti společnosti MAKRO Cash&Carry Česká republika s.r.o. na adrese Kaštanová 506/50, Brno. Tímto byl podle správních orgánů porušen § 89 odst. 2 ve spojení s § 92 odst. 3 písm. b) a § 93 zákona o zaměstnanosti.

[14] Žalobkyně tato zjištění nijak nerozporuje, avšak trvá na tom, že na předmětná pracoviště své zaměstnance vyslala na pracovní cestu.

[15] Podle § 5 písm. e) bod 2. zákona o zaměstnanosti, *pro účely tohoto zákona se rozumí nelegální práci práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou unitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle*

zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.

[16] Podle § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, *cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.* Dle § 92 odst. 3 písm. b) téhož zákona, *povolení k zaměstnání obsahuje místo výkonu práce.*

[17] Podle § 93 zákona o zaměstnanosti, *cizinec, který je držitelem modré karty, zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo mu bylo vydáno povolení k zaměstnání, může být zaměstnavatelem vyslán na pracovní cestu podle § 42 zákoníku práce, jestliže to odpovídá povaze jím vykonávané práce, pro kterou byla udělena modrá karta, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo povolení k zaměstnání.*

[18] Inspektorát ve svém rozhodnutí konkrétně uvedl, že povaha pracovní pozice, na kterou měli oba zaměstnanci vydané pracovní povolení, *„nepředpokládá vysílání pracovníků na pracovní cesty, ale výkon práce na jednom místě, kde bude zaměstnanec vykonávat pomocné manuální práce na pracovišti.“* Stěžovatel v napadeném rozhodnutí tento závěr inspektorátu korigoval a uvedl, že i cizinec s povoleným druhem práce *„pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby)“* může být vyslán na pracovní cestu, na které může vykonávat pomocné práce.

[19] Oba správní orgány se však přesto následně shodly v závěru o porušení výše uvedených ustanovení zákona o zaměstnanosti, a tím tedy o spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Stěžovatel, který korigoval závěry inspektorátu o nemožnosti vyslat pracovníky na pracovní cestu s ohledem na povahu vykonávané práce, totiž uzavřel, že žalobkyně v místě výkonu práce podle povolení k zaměstnávání obou zaměstnanců (Jízdárenská 850, Hrušovany u Brna) neměla provozovnu, ve které by zaměstnanci mohli práci vykonávat. Podle správních orgánů tedy zjištěná změna (místa výkonu práce) u obou zaměstnanců nebyla pouhým vysláním na pracovní cestu, tedy časově omezeným jednáním, ale fakticky znamenala změnu místa výkonu práce, tedy porušení povolení k zaměstnání.

[20] Z citovaných ustanovení zákona o zaměstnanosti je však zřejmé, že výše popsaná situace, kterou inspektorát kontrolou zaměstnanců žalobkyně zjistil, bez dalšího nenaplnuje znaky nelegální práce tak, jak jsou definovány právě v § 5 písm. e) bod 2 uvedeného zákona. Jak uvedeno, stěžovatel připustil, že i pracovníky na pozici *„pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby)“* lze vysílat na pracovní cesty. K tomu dle žalobkyně také došlo, což dokládají i zjištění inspektorátu. Přestože tedy dosud nic nesvědčí o tom, že by žalobkyně umožnila uvedeným zaměstnancům výkon zaměstnání v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání tím, že je vyslala na pracovní cestu na dvě zmíněná pracoviště do Brna (Daikin Device Czech Republic s.r.o. na adrese Švédské valy 1227/2, Brno, MAKRO Cash&Carry Česká republika s.r.o. na adrese Kaštanová 506/50, Brno), správní orgány dospěly ke shodnému závěru, že v uvedeném spočívá porušení shora citovaných ustanovení zákona o zaměstnanosti a naplnění znaků nelegální práce.

pokračování

[21] Krajský soud nepochybil, pokud v napadeném rozsudku k těmto závěrům uvedl, že ze správních rozhodnutí nevyplývá, že by se správní orgány zabývaly otázkou povahy vyslání zaměstnanců na pracovní cestu, tedy zejména, že by posuzovaly, zda toto vyslání bylo časově omezené, či zda se jednalo o dlouhodobou změnu místa výkonu práce. Svůj závěr totiž opřely pouze o zjištění (které nebylo sporné), že žalobkyně nemá v místě výkonu práce uvedeném v povolení k zaměstnávání provozovnu. Jak ale také správně krajský soud upozornil, není vůbec zřejmé, jakou souvislost má neexistence provozovny v daném místě výkonu práce dle vydaného povolení k zaměstnávání (na adrese Jízdárenská 850, Hrušovany u Brna) s faktickou změnou místa výkonu práce (kterou mělo představovat vyslání na pracovní cestu), k níž u obou zaměstnanců v daném případě nepochybně došlo. Takové závěry ani inspektorát ani stěžovatel ve svých rozhodnutích neučinili.

[22] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedeného shrnuje, že prostá skutečnost, že žalobkyně nemá v místě výkonu práce dle povolení k zaměstnávání cizinců provozovnu, nečiní bez dalšího z jejich vyslání na pracovní cestu nelegální práci ve smyslu § 5 písm. e) bod 2. zákona o zaměstnanosti. Pokud pak stěžovatel připouští, že v daném případě zaměstnanec s ohledem na druh jimi vykonávané práce bylo možno vyslat na pracovní cestu, je třeba se před přijetím závěru o nelegální práci zabývat povahou vyslání těchto zaměstnanců do jiného místa výkonu práce, jak již příležitostně s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 25. 7. 2013, č. j. 9 As 48/2013-46) dovodil krajský soud v napadeném rozsudku.

[23] Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že se krajský soud nedopustil pochybení v právním posouzení věci a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn.

VI.

[24] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně byla ve věci účastníkem úspěšným, a má proto právo na náhradu výdajů, které důvodně a účelně vynaložila v řízení o kasační stížnosti.

[26] Uvedené náklady řízení sestávají z odměny zástupce žalobkyně za jeden úkon právní služby po 3.100 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a z paušální náhrady hotových výdajů s tímto úkonem související ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy zástupci žalobkyně náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 3.400 Kč. Jelikož je zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, odměna a náhrada hotových výdajů se zvyšuje o částku této daně ve výši 714 Kč (21 % z částky 3.400 Kč). Stěžovatel je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 4.114 Kč v přiměřené lhůtě k rukám jejího zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2023

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu